

РЕШЕНИЕ

№ 7982

гр. София, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 22.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **2547** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 165 и чл. 166, ал. 2 ДОПК.

Образувано е по жалба на „ВиК“ ООД - Д., ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на дейност: [населено място], [улица], представлявано от управителя Г. А. Т., със съдебен адрес: [населено място], ул. ”Р. Д.” № 16, ет. 2, чрез адв. Н. Г. К. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № УДВ-03 от 20.01.2022 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с който на основание чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК във вр. с чл. 165 и чл. 166, ал. 2 от ДОПК е установено публично вземане в общо размер на 12 235,78 лева – главница дължима към 25.03.2021 г.; 534,66 лева – лихва за забава, начислена до 30.11.2021 г.

Жалбоподателят поддържа, че обжалваният АУПДВ е нищожен поради липса на компетентност на органа издал акта, а в условията на евентуалност поддържа, че е неправилен и незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения на административно производствените правила и е необоснован. Счита, че с решението за постановяване на обжалвания АУПДВ не се упражнява правомощие по регулиране в областта на енергетиката или водоснабдяването и канализацията. КЕВР не е действал като регулаторен орган, който издава административен акт по специалните правила на ЗЕ и ЗРВКУ. Комисията нямала правно основание да се позовава на чл. 13, ал. 9 от ЗЕ и издаденият АУПДВ подлежал на обжалване съобразно общите правила по АПК. При

липса на специални правила в съответния закон, чл. 166, ал. 2 от ДОПК определя компетентния орган и процесуалния ред за издаване на АУПДВ, като текста препраща към реда за издаване на индивидуален административен акт по АПК. Следователно въз основа на препращането в ДОПК за издаването на АУПДВ се прилага пряко и изцяло производството по АПК . а не ЗЕ и субсидиарно АПК само за неуредените въпроси. Ето защо и при обжалването на АУПДВ издаден на основание чл. 166, ал. 2 от ДОПК по реда на АПК, специалният текст по чл. 13, ал. 9 от ЗЕ е неприложим, тъй като е налице постановен индивидуален административен акт изцяло по общите правила на АПК. Тълкува нормите на чл. 28, ал. 1 и ал. 3 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ във вр. с чл. 8 ал. 1, т. 1 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, както и тази на чл. 166, ал. 2 от ДОПК, като въз основа на това извежда извод, че ръководителят на съответната администрация, който винаги е орган на държавна власт не е оправомощен да издаде АУПДВ, тъй като неговата компетентност е ограничена от чл. 166, ал. 2 ДОПК до това да определи, компетентния орган който да издаде акта. В този смисъл посочва практика на ВАС. КЕВР не е компетентен орган да издаде АУПДВ по чл. 166, ал. 2 от ДОПК, а в правомощията на комисията е било единствено възможността да определи друго служебно лице от администрацията на КЕВР, който да издаде АУПДВ. Поддържа се и нарушение на чл. 146, т. 2 във вр. с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК поради липса на мотиви на акта. Посочва, че в АУПДВ няма никакви фактически и правни съображения, въз основа на които КЕВР приема, че „ВиК” ООД Д. представлява ВиК оператор. Сочи още, че е допуснато и нарушение на материалния закон, а именно на чл. 8, ал. 4 от ЗРВКУ, тъй като видът и размерите на таксата за ВиК регулиране се уреждат с Тарифа, одобрена от Министерски съвет, а чл. 1 от приетата от МС Тарифа за таксите, които се събират от КЕВР, предвижда, че такса за регулиране се дължи от ВиК оператори, каквото качество не притежава жалбоподателят – „ВиК“ ООД [населено място], доколкото още с т. 4 от Решение № 267/26.05.2016г. на Общински съвет [населено място] има съгласие по чл.198а от Закона за водите, за присъединяване на [община] към Асоциация по ВиК (А.) на обособената територия, обслужвана от „ВиК“ ЕООД [населено място]. Допълва се, че с Протокол № 12/21.07.2016 г. на Общото събрание на А. Х. границите на обособената територия на А. са променени, чрез присъединяване на [община] и са сключени анекси към договорите на регионалните ВиК оператори, ВиК услуги за новоприсъединените територии да се предоставят временно от действащите до момента ВиК дружества, до започването на работа на регионалния ВиК оператор в новоприсъединената община. Допълва се, че още с Решение № ПП-3/09.05.2017г. КЕВР е прекратила административното производство по заявление на дружеството – жалбоподател, за одобряване на бизнес план за развитие на дейността на „ВиК“ ООД Д. като ВиК оператор за периода 2017-2021 г., като е приела, че „ВиК" ООД Д. не отговаря на критериите за ВиК оператор тъй като няма обособена територия и не е сключил договор с Асоциация по ВиК или с кмета на общината за управление, поддържане и експлоатация на ВиК системите в съответната обособена територия, както и не представлява ВиК оператор по смисъла на чл.198о ал.б от Закона за водите. С оглед на изложеното, с жалбата се иска прогласяване на нищожност на оспорения АУПДВ, респ. отмяната му като неправилен и незаконосъобразен.

В проведените публични съдебни заседания по делото жалбоподателя, се представлява от адв. К., с надлежно процесуално представителство. В хода по

същество на делото се поддържа становище за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на АУПДВ, като се моли оспореният акт да бъде прогласен за нищожен респ. отменен по подробни съображения изложени в жалбата и депозираните по делото писмени бележки. Претендира се присъждането на разноски по делото съобразно представен списък.

Ответникът Комисия за енергийно и водно регулиране, редовно призован, чрез процесуалния си представител юрисконсулт В., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена по доводи изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от страна на жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – Х., редовно призована не взема становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Административен съд София- град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Липсва спор по делото, а и от представените писмени доказателства, се установява, че административното производство е започнало служебно от страна на КЕВР, която на основание чл. 36 от Счетоводната политика на КЕВР и чл. 24, ал.1, чл. 26, ал. 1 и чл. 34, ал. 3 от АПК във вр. с чл. 166 от АПК е взела решение за откриване на процедура за установяване на публично държавно вземане.

С Доклад № О-дк-22 от 20.01.2021 г. на главния директор на ГД „ВиК услуги“ /при КЕВР/, до председателя на КЕВР е представена справка за дължимите такси от „ВиК“ операторите за 2021 г. по отношение на внесени от дружествата в КЕВР декларации за идентичност на отчетените данни и попълнена справка за фактурираните количества питейна вода и приходите от предоставените на потребителите на ВиК услуги за отчетната 2020 г. В тази връзка е изготвен доклад с вх. № В-Дк-393 от 29.11.2021 г. от дирекция „Обща администрация“, главна дирекция „Водоснабдителни и Канализационни услуги“, Дирекция „Правна“

С решение по т. 17 от протокол № 281 от 02.12.2021 г., КЕВР на закрито заседание, след като е разгледала доклад с вх. № В-Дк-393 от 29.11.2021 г., е открила процедура за установяване на публично държавно вземане по отношение на „ВиК“ ООД - [населено място] за незаплатени на Комисията годишни такси „ВиК регулиране“ за 2021 г. в размер на общо 12 235,78 лева и лихви за просрочие в размер на общо 534,66 лева. Решението е взето със 8 гласа „за“, от които 2 гласа „за“ на членове на КЕВР със стаж във ВиК сектора. С Решението по Протокол № 281/02.12.2021 г., КЕВР е приела по отношение на „ВиК“ ООД Д. да бъде установено публично държавно вземане от неплатена такса „ВиК регулиране“ и лихва за просрочие.

С Решение по Протокол № 279/23.12.2020г., КЕВР е приела по отношение на „ВиК“ ООД Д. да бъде установено публично държавно вземане от неплатена такса „ВиК регулиране“ и лихва за просрочие, в размер на главница от общо 12 235,78 лева и лихви за просрочие в размер на общо 534,66 лева, както следва: 2 000 лева начислена постоянна част от такса „ВиК регулиране“ за 2021 г., дължима към 25.01.2021 г., върху която сума е начислена лихва за просрочие в размер на 171,67 лева за периода от 26.01.2021 г. до 30.11.2021 г.; 3 411,93 лева, начислена първа променлива част от такса „ВиК регулиране“ за 2021 г., дължима към 25.03.2021 г., върху която сума е

начислена лихва за просрочие в размер на 236,94 лева за периода от 26.03.2021 г. до 30.11.2021 г.; 3 411,93 лева - начислена втора променлива част от такса „ВиК регулиране“ за 2021 г., дължима към 25.07.2021 г., върху която сума е начислена лихва за просрочие в размер на 121,31 лева за периода от 26.07.2021 г. до 30.11.2021 г.; 3 411,92 лева - начислена трета променлива част от такса „ВиК регулиране“ за 2021 г., дължима към 25.11.2021 г., върху която сума е начислена лихва за просрочие в размер на 4,74 лева за периода от 26.11.2021 г. до 30.11.2021 г. Общото задължение на „ВиК“ ООД, [населено място], към 30.11.2021 г. представлява главница в размер на общо 12 235,78 лева и лихви за просрочие в размер на общо 534,66 лева. Върху неплатената главница от 12 235,78 лева, считано от 01.12.2021 г., се дължи законна лихва за забава до датата на постъпване на сумата по банковата сметка на КЕВР (чл. 4, ал. 1 от Тарифата).

За решението на КЕВР жалбоподателят е уведомен на 08.12.2021 г., като му е предоставена възможност в 7-дневен срок за обяснения, възражения или за доброволно изпълнение на задълженията на дружеството. В определения 7-дневен срок „ВиК“ ООД - Д. не е представило възражение или обяснение, както и не е изпълнило доброволно задълженията си.

Въз основа на решението е издаден оспорения в настоящето производство Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № УДВ-03 от 20.01.2022 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР).

По делото са представени и Решение по Протокол № 11/14.06.2016 г., с който е взето решение за промяна на границите на обособената територия, обслужвана от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД [населено място] са променени, с включване към тях и на [община]. Със същото решение е прието, до започване на дейностите по стопанисване, поддържане и експлоатация на ВиК активите и предоставяне на ВиК услуги от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД [населено място] в новоприсъединените общини, тези дейности да се извършват от съществуващите ВиК оператори – респ. от „ВиК“ ЕООД Д..

С Допълнително споразумение № 2 от 03.09.2020 г. към Договор от 14.04.2016г., сключено между „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД [населено място] като „Оператор“ и Асоциация по ВиК на обособената територия, обслужвана от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД [населено място] (л.17 и сл.) са определени задълженията на оператора, като е посочено, че ВиК Х. ще започне фактически изцяло да предоставя услугите на потребителите на територията на [община] от 01.01.2021 г. при вписване на реализирано преобразуване на двете дружества „ВиК“ ООД Д. и ВиК ЕООД Х. или прехвърляне на търговското предприятие на ВиК“ ООД [населено място] на ВиК ЕООД [населено място], съобразно чл. 15 от ТЗ. Представено е и допълнително споразумение № 4 от 16.03.2022 г. към договора за стопанисване от 14.04.2016 г., с което е договорено, че ВиК ЕООД Х. ще започне фактически да предоставя услугите на потребителите на ВиК ООД Д. от първо число на месеца, следващ вписването на сделката по прехвърляне на търговското предприятие на „ВиК“ ООД [населено място] на „ВиК“ ЕООД [населено място].

Представено е и писмо с вх. № В-14-13-4 от 01.04.2022 г., с което управителята на „ВиК“ ООД [населено място] е уведомил КЕВР, че с договор за продажба, сключен на 22.03.2022 г. на основание чл. 15 от ТЗ „ВиК“ ООД [населено място] е прехвърлило цялото си търговско предприятие като права и задължения на ВиК ЕООД [населено място]

В хода на съдебното производство като доказателства са приети представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително ангажираните от страните.

Административен съд София - град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Настоящият съдебен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и от активно легитимирана страна, имаща право и интерес от обжалването, АУЗД е обжалван в срок пред горестоящия в приходната администрация орган, който го е потвърдил. Изчерпването на реда на задължителното административно обжалване и подаването на жалба в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК налагат извод за нейната допустимост.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В жалбата е направено искане за прогласяване на нищожността на оспорения акт и потвърдените с него разпореждания, което искане съдът е длъжен да разгледа преди да извърши контролът за законосъобразността и обосноваването им.

Съгласно чл. 149, ал. 5 от АПК административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето.

Нормативна уредба за недействителността на административните актове липсва. Няма законово определение за нищожни или унищожаеми административни актове. Те са установени в административноправната теория и в съдебната практика понятия, които допринасят за изясняване на понятията „нищожност“ и „унищожаемост“ и за изграждане на критерии за разграничаване на нищожните от унищожаемите административни актове. Един административен акт е нищожен, когато е засегнат от тежък порок - от неспазване на изрично определените в закона условия за валидността на административния акт или поради нарушаване на някое от нормативно установените изисквания за законност на административните актове - изброени съответно пет порока в чл. 146 АПК. Категорични критерии не са възможни, като преценката е с оглед на конкретни обстоятелства за допусната нередовност на акта.

На първо място, като безспорен критерии за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република Б. и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни - не пораждаат правни последици. В Тълкувателно решение № 2/91 г. на ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност“. В случая АУПДВ е издаден от оправомощен орган, в рамките на неговата компетентност, съгласно разпоредбите на чл. 28, ал. 1-3 от ЗЕ във вр. с чл. 166, ал. 2 от ДОПК. По отношение на развитите аргументи относно приложението на чл. 166, ал. 2 от ДОПК, съдът намира, че неправилно е тълкуването извършено от жалбоподателя, че в ЗЕ и ЗРВКУ не се предвижда редът и органът, който е оправомощен да издаде АУПДВ, поради което КЕВР е следвало да определи изрично такъв в рамките на административната структура. В тази връзка е налице и съдебна

практика на ВАС – така решение № 4114 от 03.05.2022 г. постановено по адм.дело № 786 от 2022 г. на ВАС, Осмо отделение, където е разгледан идентичен казус, решение № 14616 от 21.11.2012 г. по адм.дело № 2557/2012 г., на ВАС, Трето отделение и др. Там е и застъпено, че съгласно ал. 2 на чл. 166 от ДОПК, ако съответните закони не предвиждат ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, издаван по реда за издаване на административни актове по АПК. Ако съответният закон не определя органа за издаване на акта, той се определя от кмета на общината, съответно от ръководителя на съответната администрация. Този законов текст се прилага единствено доколкото не е налице отклонение от правилото. Компетентността на КЕВР да вземе решение за издаване на акта по реда на АПК в случая е уредена в чл. 28, ал. ал. 1-3 от ЗЕ във вр. с чл. 166, ал. 2 от ДОПК, както правилно е приел и съда. Таксите по реда на ЗЕ и ЗРВКУ представляват безспорно публични държавни вземания - чл. 28, ал. 3 от ЗЕ. С оглед изпълнение на регулаторните правомощия по закон, на комисията е делегирано и специалното правомощие за събиране на такси - чл. 28, ал. 1 от ЗЕ, чийто размер е одобрен с тарифа на Министерски съвет - ал. 2 на същия член.

Основание за обявяване на нищожност представлява и установяване на обстоятелството, че административен акт е издаден въз основа на друг нищожен административен акт, което в настоящия спор също липсва. Нищожен би бил и акт, който не е издаден въз основа на закон или подзаконов нормативен акт, но същият засяга правата и законните интереси на адресатите му. В случая оспореният акт е издаден на основание конкретна правна норма от ДОПК във вр. ЗЕ.

На последно място, като критерий за нищожност може да се приеме засягане на установената в закона форма при издаването на акта, до степен на същественост толкова сериозна, че да може да се приравни на липса на акт – липса на волеизявление, липса на всякакви мотиви, устно волеизявление, когато според закона е задължителна писмена форма и др., което в случая не е налице.

При това положение съдът намира, че издадения АУПДВ не е нищожен, а наведените в тази връзка доводи от страна на жалбоподателя касаят законосъобразността на акта.

Относно материалната заоносъобразност на акта, съдът намира следното: Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Обжалваният Акт за установяване на публично държавно вземане № УДВ – 35 от 23.12.2020г., е издаден от компетентния орган – КЕВР. По силата на чл. 28, ал.1 от Закона за енергетиката (ЗЕ) за изпълнение на регулаторните си правомощия по този закон и по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги, КЕВР събира такси за разглеждане на заявления, за издаване на сертификати, за продажба на документи за провеждане на конкурси, лицензионни такси и такси за регистрация на експерти. Размерът на таксите по ал. 1, редът и сроковете за заплащането им, се определят с тарифа, одобрена от Министерския съвет по предложение на комисията (ал.2). Съгласно чл. 28, ал. 3 от ЗЕ, таксите, събирани по реда на този закон и на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги, са публични държавни вземания.

Според чл.1 от Тарифа за таксите, които се събират от държавната комисия за енергийно и водно регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и

канализационните услуги, водоснабдителните и канализационните оператори заплащат годишна такса "ВиК регулиране", която се състои от постоянна и променлива част, както следва: 1. постоянна част в размер: а) 500 лв. - за ВиК оператор с приходи от ВиК услуги през предходната година до 500 000 лв.; б) 2000 лв. - за ВиК оператор с приходи от ВиК услуги през предходната година над 500 000 лв.; т.2. (попр. - ДВ, бр. 26 от 2006 г.) променлива част в размер 0,005 лв./куб.м фактурирано количество питейна вода за предходната година. Таксите се заплащат на вноски, в срокове, посочени в чл.2 от Тарифата. По смисъла на Тарифата "Приходи от ВиК услуги през предходната година" са всички приходи от дейностите, подлежащи на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги.

По делото не е спорен размерът на таксата, а спорът се свежда до това дали жалбоподателят притежава качеството на „ВиК оператор“ съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗРВКУ във вр. с чл.198о от Закона за водите и задължено лице ли е за заплащане на годишна такса "ВиК регулиране".

Нормата на чл. 2, ал. 1 от ЗРВКУ определя, че ВиК оператори са всички предприятия с предмет на дейност извършване на ВиК услуги, а в чл. 1, ал. 2 от ЗРВКУ е посочено какво се включва в тези ВиК услуги. От своя страна нормата на чл.198а от Закона за водите, предвижда, че територията на страната за нуждите на управлението, планирането и изграждането на ВиК системи и за предоставянето на ВиК услуги се разделя на обособени територии. Границите на обособената територия могат да се променят в зависимост от присъединяването или отпадането на общини от нея. Решенията за промяна на границите на обособената територия се приемат от общото събрание на асоциацията по ВиК или от общинския съвет. Обособената територия прекратява съществуването си, когато общините в нея се присъединят към друга обособена територия. Решението за прекратяване на съществуването на обособената територия и за присъединяването на общини от нея към друга обособена територия се приема от общото събрание на асоциацията по ВиК или от общинския съвет.

В настоящия случай от събраните по делото доказателства, се установява, че през процесния период, вкл. до 01.04.2022 г. /когато е било извършено продажбата на основание чл. 15 от ТЗ на търговското предприятие на „ВиК“ ООД [населено място] към ВиК ЕООД [населено място]/ жалбоподателят е продължавал да изпълнява дейностите по стопанисване, поддържане и експлоатация на водоснабдителната инфраструктура на територията на [населено място] и да получава приходи от потребителите. Правно ирелевантно е обстоятелството, че размерът на потребителските такси за услугите не е актуализиран за периода 2017- 2021 г. Независимо от сключването на допълнителни споразумения № 2 и № 3 към договора от 14.04.2016 г. между А. по ВиК на обособената територия и "Водоснабдяване и канализация" ЕООД и предвиденото присъединяване в бъдеще, преобразуването на двете дружества към спорната 2021 г. не е завършило и промяна в техния статус не е налице към периода, за който се дължи таксата. Ето защо съдът намира, че независимо от предприетата процедура по присъединяване на [община] към Асоциация по ВиК на обособената територия, обслужвана от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД [населено място], същата към 31.12.2021 г. не е завършена и жалбоподателят не е преустановил предоставянето на ВиК услуги, респ. не е загубил качеството си на ВиК оператор по смисъла на чл.2 ал.1 от ЗРВКУ. Поради това същият е задължено лице в качеството му на В и К оператор и като такъв дължи заплащане на годишна такса „ВиК регулиране“.

Следва да се посочи, че в случая е налице заварено положение, уредено изрично с § 9, ал. 11 от ПРЗ към ЗИДЗВ, според който, до сключване на договор по реда на чл.

1980, ал. 4, активите по ал. 8 - 10 продължават да се стопанисват, поддържат и експлоатират по досегашния ред от действащите към деня на влизането в сила на този закон ВиК оператори на обособената територия по смисъла на § 34 от ПРЗ на ЗИДЗВ (посл. изм. ДВ, бр. 95 от 2009 г.). Поради изложеното не могат да бъдат изложените в жалбата доводи, че извършването на дейностите по стопанисване, поддържане и експлоатация на ВиК мрежата се осъществява инцидентно или по изключение. Напротив, редът и задълженията в тази връзка са подробно уредени и известни на страните.

По отношение на извършеното позоваване от страна на жалбоподателя на Решение № ПП-3/09.05.2017 г. на КЕВР, с което се констатира, че обособената територия на "ВиК" ООД, Д. е престанала да съществува и на основание чл. 27, ал. 2, т. 6 от АПК производството по разглеждане на бизнес плана на оператора за регулаторния период 2017 - 2021 г. е прекратено като недопустимо и с оглед на изведената теза, че въз основа на този акт това същия не притежава качеството оператор по чл. 2, ал. 1 от ЗРВКУ и не е задължено лице за заплащане на годишна такса "ВиК регулиране", както и че от страна на КЕВР не са осъществени дължимите административни услуги на дружеството срещу дължимата такса, съдът намира, че така издадения административен акт не може да обоснове изводите на жалбоподателя, тъй като същият не е ясно дали има стабилитет.

С оглед на изложеното съдът намира, че обжалваният акт е мотивиран, съгласно изискванията на чл.59 от АПК, като от съдържанието му могат да се извлекат фактическите и правните основания за постановяването му. Съдът намира, че в рамките на процесното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да съставляват отменително основание по чл.146, т. 3 от АПК.

Обжалваният акт е постановен в съответствие с материалния закон и при съобразяване с целта на закона.

Ето защо, настоящият състав приема, че оспорения административен акт се явява законосъобразен, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Така мотивиран, Административен съд София - град, Трето отделение, 70 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ВиК“ ООД - Д., ЕИК:[ЕИК] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № УДВ-03 от 20.01.2022 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с който на основание чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК във вр. с чл. 165 и чл. 166, ал. 2 от ДОПК е установено публично вземане в общо размер на 12 235,78 лева – главница дължима към 25.03.2021 г.; 534,66 лева – лихва за забава, начислена до 30.11.2021 г.

ОСЪЖДА „ВиК“ ООД - Д., ЕИК:[ЕИК], да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

